

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

Tárgy

381.6

Hely

Idő

"1924"

Személy

Helyszám

Szerző:

Cím: *Reggeli séta a nagycsarnokban*

Forrás:

Pesti Hírlap

Bn

(Hely)

1924. 6. 29.

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Reggeli séta a nagycsarnokban.

Reggel nyolc óra van a Központi Vásárcsarnokban. A koránkelő háziasszonyok már sietnek is kifelé tele „cékker“-eket cipelve a nagy épületből. A főbejáratnál jobbra hentesüzlet van. Alig lézeng elötte néhány vevő. A kiszolgáló segédek nagyokat köszönnek az arrahaladó cselédeknek.

— „Kiszthand“, — hallom minden másodpercben.

A segédek csak köszönnek és esznek. Mind egyik rág valamit. Az egyik szalonnát, a másik szalámit, a harmadik egy nagy hurkakoszoruból szel magának egy darabkát. A bevásárlók azonban csak gusztálják a sokféle jót. A bódé előtt kitett árjegyzéken rémséges számok vannak. Füstölt-kolbász kilója 54 ezer, virsli 50 ezer, füstölt marhanyelv pedig 74 ezer korona. A szalámiárak különbszökök. Van 70 ezerért is, de a jobbminőségű kilója 100 ezer korona. Az egykor diáktízóraiak népszerű eledele, a vadászkolbász kilója 58—80 ezer korona között váltakozik.

Nem is csodálom, hogy ilyen árak mellett nincs vevő. A hentesbódé mellett gombát árulnak. Évek óta nem volt ennyi gomba. Egész gombapiramisokat látok. Van ott mindenféle: vargánya, nyul, szegfű, csiperke és szép mezei sampion. A vargánya-gomba kilója 30 ezer, a szegfű és a csiperkegombáé 40 ezer, a nyulgombáé 20 ezer korona. Vevő itt sincs! A gombaárusok mint dühös fenevadak járkálnak a sok gomba között. Végre odamerészkedik egy asszony. Barna bőrbevásárlótáskát himbál a kezében.

— Nem bolond? — kérdezi szeliden a gombagulák felé mutatva.

— Bolond az esze tokja! — válaszolja kevésbé szeliden a gombanagykereskedő kofa.

Ebből szóváltás keletkezik. Az úgy további fejleményeit azonban nem várom meg.

A baloldalon hosszú sorban állanak egymás mellett a mészárosok és hentesek. Bódéjuk tele áruval, óriási nagy disznóoldalak lógnak az erős vas-kampókön és szelid borjúk fejfelé, lógó nyelvekkel. Az árjelző táblák itt is megdőbentökök. Sertéshus 32—48 ezer korona között váltakozik, a marhahus 36—44 ezer, a borjúhúsé 22—52 ezer korona között ingadozik. Olesó a birkahus: kilója 20—28 ezer korona. A zsirszalonnát 30, a zsirt 34 ezer koronáért árulják kilónként. A huspíacon legelőkelőbb a tisztított vesepecsenye. Kilója 60 ezer korona.

— Nincs vevő, — panaszkodik az egyik

mészáros — illetve komoly vevő nincs. Ha jön valaki, akkor az is csak tíz dekát, vagy egy-két szeletet vásárol.

— Nem lehet kibírni, — mondja a mészáros felesége, aki közben odajött. — Tessék megírni...

— Du misch dich nicht darein, — vág közbe a férje erőlyesen.

Az interjuu evvel a méla akkorddal véget ért.

Ezután jönnek össze-vissza a különböző bódék. Ha csukott szemmel végigmenne az ember a vásárcsarnokon, az árak szagáról mindent tudná, hogy milyen bódék között jár. A vásárcsarnok a legkülönbözőbb szagok gyűjteménye.

A mészárosok után néhány lépésnyire friss vaj és turó illatát érzem. Itt vannak a tejtermék-árusok. Ezek is ép úgy, mint a hentesek, — esznek. Az egyik vaját, a másik sajtót, a harmadik friss turót falatozik. Ráérnek: vevő itt sincs! Nem is csoda, a vaj kilója 90 ezer korona. Ementált azonban már kapni 80 ezerért is. A legolcsóbb a tehénturó: 12 ezer korona kilónként. A tejjel li-terje azonban már 20 ezer korona. A különlegesebb sajtókat fel sem sorolom. Nem akarom bosszantani az olvasót.

Egy bizonyos, hogy az árusok tekintettel a kis keresletre, szokatlanul keztyüs kézzel bánnak a vevővel. Az előbb említett gombakofa direkt kivétel. Szélesre nyílt ábrázattal mosolyognak; ha egy venni szándékozó megáll a bódéjuk előtt. Sokszor a kiírt árakat sem tartják be. De nem úgy, mint azelőtt, hogy többet akarnának számítani. Sőt! Szívesen engednek a fekete táblán feltüntetett árból. Ez persze nem megy minden cigánykodás nélkül. Különösen a baromfi-piacon lehet alkudni. Csirke párja 40—70 ezer korona. A kacsa párja 75—100 ezer korona. Hizott liba kilója 38—45 ezer korona, a pulyka kilója 30 ezer korona. Az egyik kofánál pár tyukot emelget egy asszony. Szakértő kézzel emelgeti őket, aztán a bogyúknél belefúj a tolluk közé.

— Azt nézheti nagysága, — mondja a kofa — gyönyörű husosak azok...

— Aztán mennyi?

— Százezer a kettő.

Az asszony szó nélkül visszaadja a két tyukot. És már menni akar, de a kofa nem engedi.

— Hát tessék megmondani, mit ad érte a nagysága?

— Hetvenezret. — válaszolja bizonytalanul az asszony. Hallom a hangján, hogy ő maga sem hiszi, hogy ennyiért meg lehet kapni.

Csoda történt. A kofa odaadja hetvenezretért. Tünődve nézi a tyukokat, szent meggyőződése, hogy becsapták és bizonyára megfordul a fejében az a gondolat, hogy hatvanezerért is odaadták volna.

Árakban a halpiac vezet. Itt is kevés a vevő, de árut sem láttam tulsokat. Az árak azonban szintén magasban trónolnak. A harcsa kilója 100 ezer korona keveset azonban már kapni 70 ezerért is. A ponty 60, a csuka 40, a süllő 60, a kárász 35 ezer korona kilónként. Az egyik halászmesternél azonban volt olyan balatoni fogas is, amelyiknek kilója 100 ezer koronába kerül.

A halárusok bódéi körül sok gyerek tartózkodik. Áhitattal nézik az üvegmedencében uszkáló halakat.

Az egyik halászmesternél sok rák van. Egy kis matróruhas fiucska az ujjával bökdös a rákok felé. A mamája azonban félreuzza és elmagyarázza neki, hogy a ráknak ollója van. A rák különben nagyon drága. A leghitványabbnak darabja ezer korona. A nagyobbak, szebbek darabonkint hatezer koronába kerülnek.

Kint a Dunaparton rengeteg mennyiségű zöldség van. Az utóbbi hetek esőzései nagyban fokozták a zöldségfelhozatalt. Ott cserkészek a zöldségpiacon a bolgár kertészek bódéi között. Csupa bolgár név. Egymás után olvasom a bolgár cégtáblákat. A bolgár kertészek között találok egyet, akinek cégtábláján ezt olvasom: Róth Zsigmond. Azt hiszem, ez nem bolgár!

A zöldségpiacon legtöbb a tök. A Kommtin óta egész Budapest úgy utálja, hogy a kofák alig tudnak tuladni rajta. Kilója 400 és 500 korona között váltakozik. De találtam egy bódét, ahol 250 koronáért is kapni. A zöldborsó kilója 2 és 8 ezer korona között ingadozik; a burgonya, minősége válogatja. 6—8 ezer korona kilónként. Egy köteg petrezselvem hatszáz korona. Nagyon drága a karfiol, kilója 16 ezer korona. Igaz, hogy senki sem vásárolja. Nincs nagy kelete a fejes káposztának sem, amely 10 ezer korona kilónként. Retek is

annyi van, mint már régen. Ezer-ezerötszáz koronáért már kapni egy gyönyörű csokrot belőle. A salátának való uborka kilója 8 ezer korona. Egész luxusszámba megy a spárga. A vastagszálu szőlő spárgát 25 ezer koronáért árusítják kilónként. Botránnyosan drága a paradicsom; 50 ezer koronát is elkérnek kilóáért. A paradicsommal vetekedik a zöldpaprika. Egy apró, hegyes, kis piszko zöldpaprikáért 1500 koronát kérnek. A nagy, télirevaló zöldpaprika darabja 3 ezer korona. Vöröshagymából és fokhagymából egész hegyeket látni a bolgár kertészek rajonjában. Tekintettel a nagy felhozatalra, ez meglehetősen olcsó. A fokhagyma kilója 500, a vöröshagymáé ezer korona.

A Dunaparton a gyümölcs piac környéke szinte egészen kihalt. Az árak itt is lehetetlenné tesznek minden vásárlást. A szép meggy kilója 30 ezer korona. Rendes cseresznye sincs 26 ezer koronán alul.

A kofák azonban itt is esznek, nagy buzgalommal. Az egyik sárgabarackot, amelynek kilója 40 ezer korona, a másik málnát, amelynek kilója 30 ezer korona, a harmadik fogvasító zöldegrest, amelynek kilója csak 9 ezer korona. Az egyik cseresznye-nagykereskedő kofa fia, jobb ügyhöz méltó igyekezettel, cseresznyét majszol. A homloka is tele van cseresznyelével. Avval szórakozik, hogy a cseresznyemagot a mutatójára és a hüvelykujja között kipöcköli a járókelőkre. Egy ilyen cseresznyemaggal kaptam egy voltreffert a fejemre.

— Te, mindjárt rádverek! — kiabál rá a termetes asszony, reményteljes magzatára, aki azonban nem zavartatja magát nagyszerű mulatságában.

A gyümölcs piac legnagyobb előkelősége a turkesztán sárgadinnye. Már 150 ezer koronáért adnak belőle egy kilócskát. Az őszibarack sokkal olcsóbb; „csak” 140 ezer korona kilónként. Feltűnően kevés az erdei eper, ezért is olyan drága. Kilója 60 ezer korona! Zölddió egyáltalában nincsen a vásárcsarnokban.

Kint, a csarnok előtt, a Vámház-téren virágot árulnak. Egy hölgy szép tarka csokorra alkudozik. A csokrot tízezer koronára tartják.

— Hiszen annyiért üzletben is megkapom, — mondja indignálódva a vevő.

A virágárusító kofa dühbe jön. A csarnoki kofáknak az a legnagyobb sértés, ha a vevő az ő bódéjukat üzlettel hasonlítja össze. Ebben a kofaság lekicsinylését látják. A virágra alkudozó vevő e meg gondolatlan kijelentés után már feleletet sem kapott.

Négy hordó áll a Vámház előtt. Az árusok vizes uborkát vesztegetnek, csekély két ezer koronáért. Vevő azonban nincs. Így szomorúan maguk eszik az uborkát. Amint nézem őket a Ferenc József-híd felől, megjelenik egy tarka leánycsapat. Tizenöt-tizenhat éves lányok, valami kirándulásról jönnek. És nekiesnek az uborkának. Sőt, van olyan is közöttük, aki tábori poharából az uborkalét szüresöli. Félek, hogy megbetegszik!

Aztán elmennek ezek is és az uborkaárus kofák továbbra is maguk eszik a kétezerkoronás uborkát. Altalában a csarnokban és környékén minden kofa maga eszi az áruját. Az egyik bódé előtt, ahol szintén nincs vásárló, a kereskedő szomorúan áll a bejáratnál és irigykedve nézi a gyümölcsös kofákat, akik vigan eszegetik a jófajta cseresznyét. Szegény még evvel sem vizsgálhatja magát. Nem eheti meg az áruját. Ő ugyanis papirzacskót és befőzéshez szükséges pergamentet árul...